

תחילה יצאו הרפתנים. יידחנו את
אחד לתוך המטבח העומד כאור, יצמי
צמו גבות כנגד הכירה ויחבטו בנעליהם
על השולחן הערום שבתוך. יציגו נעל
אחר נעל על גבי הססל וירבו ריטון
אל שרוכים סרבניים.

החכימה והקפה הנצחיים על גבי
השולחן. דמרגארינה, הריבה, גולגלר
חיהם המזוטטמות נעות נדות מעל לשול-
חן וזרועותיהם העבות כבדות עליהם
מאיד. שיחשליכלום זוחל ומקרטע,
ואם יניף אחד מהם עינו אל השעון
יחלש מלהביץ:

— ארבע, בלכה נא, הא?
והלילה בחוץ יהיה אפל שבעתיים.
המורה שחור ומרטט בכוכביו כאילו
לעילם לא יורח הבוקר, והאדמה נוק-
שה מתחת לחיבוט הנעליים העייפות.
חורקים שערי הרפת הגדולים ואור
החשמל רפה מעל לתנומת הגופים הג-
דלים והשתורים.

— קומי, קומי, נבלה!
והיא מגלגלת רעמים בנטנה וקמה.
על שתיים אחוריות תחילה ועל שתיים
קדמיות לאחר מזה. מירכתיים גיתו ודר-
חש שתן וגללים טופחים על ריצפת
הבטון.

— קומי, קומי, קדמי!
בחוץ מתחת לברזים מקשקשים כדי
החלב, טהורים, ריקנים. הרליים רחבי
השפה מורדים מכפייה של מלוגם ומרי
טלטלים פנימה.

חליכת בוקר, העטין הענקי, כחי לעצ-
מו, מלא וממולא והפטמות הנפוחות
מוארכות —
ומאפסיים מזמר כבר החלב בדליים.
הזמר מהיר, מהיר מדפיקת-הלב, רוד-
פני, צוחל, ופתאום — משיכה ארוכה,
ועוד אחת, ועוד אחת, וחוזר הזמר
זריו וקצוב, וקצוב וזריו,

ורביגוני קול זמר החלב בולי!
בעוד הולי ריק — צלצל עלי, בוקר
שני, ובהתמלא הזלי בקוקעיתו, ובהת-
מלאו עד מתצית — עבה, רביקצף,
חם, והזלי המלא על גדותיו, בטרם
יגלוש — עמוק, תרישי, כנבלע כא-
דמה תחרחה ודשנה
ומעברו לחציה הרפת הגדולה והריקה
מאפירים שולי מורה.

*
עוד בטרם יאפירו שולי מזרח ייכנסו
למטבח הפלחים וקנקני התה בידיהם.
מעל למצחיות-יכובעיהם — משקפי הצ-

יום חדש בסתיו

מאת משה שמיר

מה וכנעת.
הברזל נוסע.
יפוזר הזבל, תפולח האדמה, יישפך
הורע קצוב ומדוד, ירבעו השדות מת-
חת לשמיים כהירים כמותם, שלווים
וטחורים כמותם.
באיהלים השחורים, רחוק, ייעורו
בידואים וטפס, הזאסוסיים יהיו מלח-
שים אל תוך האופל: „הפלאחים גוס-
עים” — וישבו ויאזינו לרגע בשתיקה.
הפלאחים נוסעים.

*
ובינתיים קם המטבח לתחית היום.
בא תור הבוקר לעבודתו.

הכירה הגדולה יוקדת ביקוד ועליה
מעלים הסירים הגדולים אדים, מתכתות
רוחשות בשמנן והברזים, הברזים כולם
שוצפים ושוטפים כאילו רצו להציף
את העולם. בתדר-האוכל — אור ורי-
קנה, על השולחנות מקישים הקשת-
פגישה מזלגות וסבניים, צלחות מל-
ביגרת בטורים ארוכים, מטאטא מת-
קרבף אנה ואנה בבליידעת. בפניה
טקש סכין הלחם הגדול וערימת הפ-
רוטות בערמת וגדלה לידו. ניחוח דק
של לחם טרי מרחף באוויר —

משמע, אביסה ראשונה של בוקר.
כך, כך, בתלונות המערב — לילה,
בחלונות המזרח — בוקר. הכול תוריקי,
ירקק, מזורז בשוליו, שלוו עד-כדי-
בוות צופה בעד החלונות. עליו נחים,
שתורים וכבדים, הרחבתור וגבעת-המורה.
אך בפנים!

הכירה מתעמטה והולכת, נפתחים
המחסנים וכדי-חלב מלאים וכבדים מוסי-
עים פנימה, אל תוך-תוכה של המהו-
מה. בחדר-האוכל עצמו מתנאות על
כל שולחן צלחות הירק הגדושות ומרי-
גארינה בערייתה, נוקשה ומרוכעת, נחה
ליד סכיניה.

*
אנשי המספוא חוטפים משהו „על
חציר-רגל” ומסיעים את רגליהם המסור-
בלות, נעולות המגפיים לתוך החצר.
הם יהיו ראשונים לארוחה. בתצר —
אור קריר, מטפלות בתיהילדים נחפזות,

סף, נו, זה כבר כלת-אשורי. רכע
אחד נוסף!

— זוג בהמות אי-אפשר לתת להו-
בכת זבל? למי אתה רוצה לספר, הא?
בפירוש כך הוחלט. נו, כן, כן
ובתוך הלהט והרהט שטות המגי-
שות. קומקומי התה, צלחות הירק, הלי-
חם, נבלעים ונעלמים בוקישה ובלעיסה,
בטחינה ובגמיעה.

עד שמבה שרב ברזל כברזל וצלצו-
לם ערום, גם, יומי.
נדחפת ההמוכה ונגרפת החוצה, לת-
צר, לאורוה, למחסני התבואה ולמת-
בנים. יורדת וגולשת לגני הירק, לע-
ריכות הזבל, לאדמת המטעים החרושה
למשעי, ללולים ולגדרות הצאן, נדחפת
וטוחפת ומציפה את כה החיים אשר
בכיתנו

הסיטה, האפורה יהסרכנית, מפסעת
במתניות בין שתילי התפוח הרכים ומי-
ניעה ראשה על כל צעד וצעד. בשעה
שהיא חורשת חלם מזרחה, מרשך האי-
דם ההולך עכה את כובעו אל עיניו
ומסרבת לשמש העולה. לאחר שהסוכה
היפכת פניה ומפסיעה מערבה — הוא
חיוני ומושך את כובעו אל גרונה מצחו
ופוקה עיניים גדולות מזר העננים.

היבע, „רבע-היום”, במכנסי-עבודה
כחולים, ובמטפת-ראש אדומה, ובסני-
דלים! הרבע יורד לגן-הירק ושר. עד
שתגיע שמה יכול הגשם לרדת — אך
היא וסנדליה יהיו הולכים ומהלכים ושי-
רים ללא-הפוגה.

זוג הבהמות שקוע עד כטן בערימת
הזבל. העגלה מאחוריו מהבילה, הערי-
מה עצמה עשינה כאילו היתה ארצרת
אש בקרובה. לאחר שע קלה יטיל
העגלון את קלשונו לתוך הערימה, יח-
פון את המושכות בידי, יציין, יגף
שוט —

— יחד, חביבה, ייחדו!
והן תמתנה את שריריהן העצומים
והשתורים, צווארן יהיה מקומר וראשן
בקרקע, רגליהן האחרונות תחפורנה בתוך
הדשן ואחוריהן האדירים יתקשו כבושי-
שחם.

— יחד, חביבה, ייחדו!
דימה, שהגה-הנה תזוע העגלה, תיעקר
ממקומה ויחד עמה יתחיל לנוע הכול,
הכול: הבהמות, העגלונים, העבודה,
השמש, האילנות, אנחנו, היום החדש.

עטיות לובן, מכונית-המשא, עמוסת
כדי-חלב מצלצלים, חיבות ירק ונוטי-
עים — מתנדנות ויורדת אל הכביש.
באדרוה נחכא הלילה אל הזוויות,
מסתכן בין הרתמות, בערימות הזבל
והקש, בכרכוב הגנ, הבהמות זוקפות
איוז ומנידות ציאר, בהכנעה טובלות
אז הריחמה הכנדה והרבה. למתג הן
סרבניות לרגע, בהיסוס פרסות פוסי-
ענת לשוקת, נושפות במים ואינן שוי-
תות ונסחבות בעצלתיים אל הפלאטי-
פורמות, על אלה, הגכחות, כעלות
לגלי הגומי, מונחים במסורר החרמי-
שים, עטיפות-האוכל, התבריא.

רתים — וזהור! — בערוגות הגי-
ודלות מחכה, סבון, ירוק, עשיר ומרי-
טט בעדיים של טל — התלתן היקר
והריחני.

ובעמוד גלגל-החמה על כתפי הת-
בור, אדום וצפיר — מנצנצים החר-
משים וכאבתת ורדע קוצרים, קצור ונוע,
קצור ונוע בתוך מסר של טללים וארי-
רות.

משמכה ברזל כברזל עומד אור בחי-
צר וראשו מלא טל. על רקע חמישי-
שקט של מזרח בטרם-יחמה נמתחים חרי-
טי החשמל מעל לחדר-האוכל כשישה
קורים שתורים, עוים ועדיבים, עליהם
עפופים צמודים אנקורים לעשרות, אם
פניי אתה להרהורי-נטלה, רשאי אתה
לשהות ולתמוה עד מתי יהיו אנקורים
אלה צמודים כאן. אפשר שברגע שחלהב
החמה מעבר לתבור יפרחו כולם?

אולם מוטב שתבהל עצמן לתוך
חדר-האוכל, וחדר-האוכל מזמר, וחדר-
האוכל נוגן, וחדר-האוכל במהומה מהמ-
הם! חוץ מהדחיק והסליק שעל השול-
חנה עצמם — מתלוית לכל אחד גם
עטרת של אוכלי-על-רגל, ספל תה מה-
ביל תקוע במעמקי היר, פת ארעית
בשגייה והרגליים חשות לסידור-העבודה
החלוי על הקיר.

הצרות, החיסורים, הסקאנדאלים, השמי-
חות, הטענות, הניצוחים ופסקי-הדין
הנמרטים,

— כך ולא כך, כן ולא כן.
— סוסה זו אינה יכולה לחרוש בין
שתילים, הן, הן, הן!
— שמע, אני מוכרחה לקבל רבע גר-